

Sopronkeresztúr, 1896. február 2. – Budapest, 1966. június 14.

Apja alkalmi munkás volt. Ő maga középiskolát végzett, majd érettségi után vidéken újságíróskodott. 1915-ben bevonult, 1918-ban a francia fronton megsebesült, 1920-ban visszanyerte szeme világát. 1922-ben belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. Több szociáldemokrata lap munkatársa volt, 1924-1925-ben a miskolci Reggeli Hírlap rovatvezetőjeként élt. 1926-ban a Vági-féle MSZMP miskolci szervezetéhez kapcsolódott, kommunista párttagságát innen számították. Radikalizmusa miatt több folyóirat és napilap szerkesztőségéből távoznia kellett, 1929-ben az MSZDP is kizárta soraiból. Több sajtóper indult ellene, 1931-ben börtönbüntetés elől menekült a Szovjetunióba. 1936 és 1940 között a moszkvai Sarló és Kalapács valamint az Új Hang című folyóiratok szerkesztésében vett részt; a háború végén az Igaz szó című hadifogolylap munkatársaként dolgozott. 1945 januárjában hazatért Magyarországra. Távollétében, 1944. december 17-én az MKP képviselőjében Diósgyőrben választották az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselőjévé. A Magyar Írók Szövetségét szervezte, annak első elnöke volt 1945 és 1951 között. A Szabadság című első demokratikus napilap kulturális rovatvezetője. Irodalmi műveiben az MDP dogmatikus kultúrpolitikáját képviselte, 1949-ben és 1956-ban is Kossuth-díjat kapott.